

Biblija apie magiją ir burtus

Izraelitai garbina aukso veršį. XIV a. miniatiūra

Magija yra visuma okultinių (iracionalių) žodžių ir veiksmų, kuriais žmogus bando užmegzti ryšį su antgamtinė tikrove (pvz., demonais, mirusiųjų sielomis etc.) ir taip pelnyti jos palankumą. O burtai – viena iš daugelio magijos atmainų, kuriomis žmogus bando nuspėti savo ar pasaulio ateitį. Visa tai Biblijoje griežtai smerkiama ir draudžiama: *Kai būsi įjęs į kraštą, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, tau duoda, nesimokysi pamėgdžioti tų tautų bjaurių darbų. Tenebūna rasta tarp jūsų nė vieno, kuris aukoja savo sūnų ar dukterį ugnimi, ar kuris užsiima būrimu, ar yra žynys, ar burtininkas, ar raganius, ar kerėtojas, ar kuris tariasi su vaiduokliais bei dvasiomis, ar kuris teiraujasi mirusiųjų. Juk kas tik tokius dalykus daro, tas yra pasibjaurėtinas VIEŠPAČIUI; už tokius bjaurius darbus VIEŠPATS pašalina tautas tau iš kelio.* (Išt 18, 9–13).

Tokiems žmonėms nėra vietos Dievo karalystėje ir naujajame pasaulyje: *O lauke lieka šunys, burtininkai, palaidūnai, žudikai, stabmeldžiai ir visi, kurie mėgsta melą ir jį daro* (Apr 22, 15). Kodėl?

Pradėkime nuo magijos. Kad ir kaip – juodąja ar baltąja (mat Biblija neskirsto magijos pagal spalvas) ji būtų vadinama, magija draudžiama kaip viena iš stabmeldystės atmainų. Tiesa, joje pripažįstama antgamtinė tikrovė, taigi ir

Kun. Danielius DIKEVIČIUS

Dievas, tačiau – ir tai svarbiausia – iškrepiama tikrojo Dievo, kaip absoliuto, idėja ir prieštaraujama pirmajam Dekalogo įsakymui: *Aš esu VIEŠPATS, tavo Dievas, kuris išvedžiau tave iš Egipto žemės, iš vergijos namų. Neturėsi kitų dievų, tik tai mane* (Iš 20, 2–3). Magija – tai visiškas tikrosios Dievo idėjos iškraipymas. Pamąstykite. Pagrindinė prielaida magijai tarpti yra mintis, jog antgamtniame pasaulyje ne viskas priklauso nuo Dievo valios. Vadinasi, magiškoji pasaulėžiūra pripažįsta tam tikrų autonominių sričių, kurias globoja demonai ir dvasios, egzistavimą. Tai, pasak magų, reiškia, kad Dievas nėra *viskas visame kame* (1 Kor 15, 28). Betgi Dievas, kuris nėra *viskas visame kame*, nėra tikrasis Dievas! Štai kas yra tikroji stabmeldystė!

Deja, kartais labai primityviai suprantame Senojo Testamento laikų stabmeldystę, laikydami ją vien stabų ir drožinių garbinimu. Aišku, būta ir to (žr. Išm 14, 17). Tačiau stabmeldystės prasmė daug gilesnė. Ji reiškia Dievo įtakos sumenkinimą ir sumažinimą. „Kai gresia karo pavojus, bėkime pas Jahvę, o derliaus prašykime vaisingumo dievaičio Baalo, nes VIEŠPATS yra Galūnas (Iš 15, 3), o ne žemdirbys“, – taip dažnai samprotaudavo Išrinktoji tauta. Ją už tai ir bardavo pranašai: *Tada Elias priėjo prie visų žmonių ir tarė: „Kaip ilgai jūs šlubuosite tarp dviejų pažiūrų? Jeigu VIEŠPATS yra Dievas, sekite paskui jį; bet jeigu Baalas, tuomet sekite paskui jį!“* (1 Kar 18, 21). Panaši yra ir magijos „ideologija“. *Po saule nėra nieko nauja!* – pasakytų Senojo Testamento išminčius (Koh 1, 9).

Biblijoje įvairaus plauko demonai neturi jokios absoliučios autonomijos. Jų veikimas griežtai tvarkomas Dievo valios: *VIEŠPATS tarė Šetonui: „Ar atkreipei dėmesį į mano tarną Jobą? Juk kito kaip jis*

nėra žemėje! Tai žmogus be priekaištų ir doras, dievobaimingas ir šalinasi nuo pikto“. – „Argi veltui Jobas bijo Dievo, – Šėtonas atsakė VIEŠPAČIUI. – <...> Tu palaiminai jo rankų darbą, ir jo galvijai padaugėjo žemėje. Betgi tik ištiesk ranką ir tik paliesk, kas yra jo, tuomet, esu tikras, jis iškeiks tave į akis“. VIEŠPATS tarė Šetonui: „Štai visa, ką jis turi, yra tavo rankoje. Tik prieš jį patį rankos nepakelk!“ Šėtonas tad išėjo iš VIEŠPATIES akių (Job 1, 8–12).

Dabar pasiaiškinkim, kas yra burtai. Dažniausiai burtininkai stengiasi sužinoti ateitį. Tačiau ateitis, anot Biblijos, yra Dievo žinioje: *Dar paslėpti dalykai priklauso VIEŠPAČIUI, mūsų Dievui, bet apreikšti dalykai yra amžinai mums ir mūsų vaikams, kad laikytumės visų šio Mokymo žodžių*“ (Išt 29, 28). Todėl burtininkas, norėdamas atspėti savo ar kitų žmonių ateitį, kišasi į asmeninį Dievo gyvenimą ir atitraukia savo bei kitų dėmesį nuo mums jau apreikštų gyvybiškai svarbių tiesų. Dievas netoleruoja tokio smalsumo, nes jis žmogui ne tik nenaudingas, bet dargi pražūtingas: susitelkę prie antrašilių dalykų, užmirštame svarbiausią – jau gautą Dievo apreikšimą, kuris yra Jo valios išraiška ir kiekvieno žmogaus kelias, tiesa ir gyvenimas (Jn 14, 6). Biblijoje Dievo tauta dažnai kviečiama ne smalsauti, o „prisiminti“ ir „neužmiršti“, t. y. atsigręžti būtent į praeitį ir ją apmąstyti, nes tik nuo jos priklauso ateitis: *Prisiminkite, kaip mūsų protėviai buvo išgelbėti prie Raudonosios jūros* (1 Mak 4, 9); *Todėl būkite atidūs ir neužmirškite Sandoros, kurią VIEŠPATS, jūsų Dievas, yra su jumis sudaręs* (Išt 4, 23).

Išvada paprasta. Turėkime tikrąją Dievo sampratą ir nedrebėkime dėl savo bei artimųjų ateities, nes mylintiems Dievą anksčiau ar vėliau (aišku, gerai būtų, kad anksčiau!) viskas išeina tikrai į gera.

